

Sygn. akt V W 995/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 czerwca 2015 r.

Sąd Rejonowy dla m. st. Warszawy w Warszawie V Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSR Piotr Grzędziński

Protokolant: st. sekr. sądowy Beata Lechowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 czerwca 2015 r. sprawy **Z. K.**, s. M. i H., ur. (...) w N.

obwinionego o to że:

w piśmie z dnia 18 października 2014 r., będąc właścicielem pojazdu marki S. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi na żądanie Straży Miejskiej, nie wskazał komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w dniu 16 września 2014 r. ok. godz. 14.45, tj. za wykroczenie z art. 96 § 3 KW w zw. z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20.06.97 r. Prawo o ruchu drogowym Dz. U. nr 108 poz. 908 z późn. zm.

orzeka:

I. Obwinionego Z. K. uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 96 § 3 kw wymierza mu karę grzywny w wysokości 200 (dwustu) złotych.

II. Zasądza od obwinionego kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, obciąża go kosztami postępowania w sprawie w kwocie 100 (sto) złotych.

Sygn. akt V W 995/15

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego i ujawnionego w toku rozprawy głównej materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 16 września 2014 r. o godz. 14:45 przy ul. (...) w W. Straż Miejska (...). W. ujawniła wykroczenie polegające na niezastosowaniu się przez kierującego pojazdem marki S. o nr rej. (...) do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, tj. czyn z art. 92 § 1 kw.

Z uwagi na powyższe Straż Miejska (...). W. wezwała następnie właściciela pojazdu Z. K. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdu w wymienionym wyżej dniu. Wezwanie te adresat odebrał osobiście. Następnie Z. K. w dniu 18 października 2014 r. złożył pisemne oświadczenie, w którym nie wskazał, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w w/w dniu.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie:

1. notatki urzędowej k. 1
2. zdjęcia k. 2
3. wezwania k. 3

4. potwierdzenia odbioru k. 4

5. odpowiedzi k. 5-6.

Obwiniony **Z. K.** nie składał wyjaśnień w sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Uwzględniając przeprowadzone i ujawnione w sprawie dowody, Sąd uznał, iż potwierdziły one ponad wszelką wątpliwość sprawstwo i winę Z. K. w odniesieniu do przypisanego mu czynu.

Przeprowadzone na rozprawie głównej w dniu 16 czerwca 2015 r. dowody w postaci dokumentów, ze względu na swój charakter i rzeczowy walor, nie budziły wątpliwości co do ich wiarygodności oraz faktu, na którego okoliczność zostały sporządzone oraz ze względu na okoliczności, które same stwierdzały. Żadna ze stron nie kwestionowała przy tym ich zgodności ze stanem faktycznym, zaś Sąd nie znalazł powodów, które podważałyby ich wiarygodność. W związku z powyższym uczynił je podstawą dokonanych w niniejszej sprawie ustaleń faktycznych.

Należy na wstępie podkreślić, że w niniejszym postępowaniu niewątpliwie jest, iż w dniu 16 września 2014 r. o godz. 14:45 przy ul. (...) w W. ujawnione zostało wykroczenie drogowe polegające na niezastosowaniu się przez kierującego pojazdem marki S. o nr rej. (...) do znaku drogowego B-36 „zakaz zatrzymywania się”, tj. czyn z art. 92 § 1 kw. Potwierdziły to zebrane w sprawie dowody w postaci notatki urzędowej /k. 1/ oraz zdjęcia/k. 2/.

Nie ulega również wątpliwości, iż właściciel pojazdu marki S. o nr rej. (...), tj. obwiniony Z. K., został skutecznie wezwany przez Straż Miejską(...) W. do wskazania kierującego pojazdem lub użytkownika pojazdem w wymienionym wyżej dniu.

Ustalając stan faktyczny w niniejszej sprawie, Sąd wziął także pod uwagę stanowisko obwinionego Z. K., zawarte w odpowiedzi z k. 5-6 akt. Stanowisko to sprowadza się do twierdzenia, że obwiniony miał nie pamiętać, komu użyczył pojazd w oznaczonym dniu (obwiniony w swoim piśmie odnosił się również do kwestii związanych z prawidłowością zaparkowania pojazdu i oznaczenia drogi, co pozostaje na uboczu zainteresowań Sądu, gdyż przedmiotem niniejszego postępowania jest ustalenie odpowiedzialności za czyn z art. 96 § 3 kw, nie zaś za czyn z art. 92 § 1 kw).

W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że twierdzenia obwinionego stanowią wyłącznie przyjętą przez niego linię obrony i obliczone są na uniknięcie odpowiedzialności za zarzucony czyn.

Zgodnie z art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się wprost do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy Prawo o ruchu drogowym, zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

W niniejszej sprawie obwiniony nie wykazał, aby spełnione zostały powyższe przesłanki. W szczególności nie można uznać, aby podanie przez obwinionego, iż nie jest w stanie sobie przypomnieć, komu użyczył swój samochód w dniu 16 września 2014 r., nie wyczerpywało znamienia nieudzielenia odpowiedzi na wezwanie. W ocenie Sądu bowiem udzielenie odpowiedzi wymijającej, bądź też zasłanianie się niepamięcią, może być uznane za przejaw zachowania sprawczego z art. 96 § 3 kw (podobnie postanowienie Sądu Okręgowego w Białymstoku z dnia 26 września 2012 r., sygn. akt VIII Kz 444/12). Niewskazaniem osoby, której powierzony został pojazd do kierowania lub używania poprzez udzielenie odpowiedzi negatywnej będzie bowiem zarówno niewskazanie tej osoby, jak i stwierdzenie zobowiązanego, że nie wie on, w czyjej dyspozycji pozostawał pojazd w czasie zdarzenia (por. R.A. S., Wykroczenia drogowe.

Komentarz, W. K. 2011). W ocenie Sądu nie ma wątpliwości, że zasłanianie się przez obwinionego niepamięcią w istocie miało na celu uniknięcie odpowiedzialności (lub uchronienie innej osoby) za popełnione wykroczenie drogowe. Należy tu zwrócić uwagę na cztery podstawowe okoliczności. Po pierwsze, wezwaniu doręczono obwinionemu w czasie nieodległym od zdarzenia, eliminując tym samym niekorzystny w tym aspekcie wpływ czasu. Po drugie, pisemna odpowiedź obwinionego opierała się na dość precyzyjnym opisywaniu miejsca zdarzenia i przedmiotowych okoliczności, co wskazuje, że w istocie obwiniony dysponował wiedzą, która umożliwiała mu zadośćuczynienie wezwaniu organu. Po trzecie, obwiniony udzielając odpowiedzi wymijającej próbował w ocenie Sądu znaleźć jedynie punkt zaczepienia do zniechęcenia organów postępowania wyjaśniającego do dalszego zajmowania się sprawą. Po czwarte, obwiniony jest właścicielem auta, osobą dorosłą i poczytalną; nic przekonującego nie wskazuje, aby mógł on mieć jakieś problemy z przyporządkowaniem pojazdu do właściwej osoby.

Podkreślić wypada również, iż żądanie wskazania pochodzić winno od uprawnionego organu. Zgodnie ze znowelizowanym w 2010 r. art. 17 § 3 kpw i art. 129 ustawy Prawo o ruchu drogowym, straże miejskie posiadają uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach dotyczących art. 96 § 3 kw. Mogą one zatem żądać od właściciela lub posiadacza pojazdu wskazania, komu powierzyli pojazd do kierowania lub używania w określonym czasie. Stanowisko to jest zgodne również z orzecznictwem Sądu Najwyższego - w uchwale 7 sędziów – zasada prawna z dnia 30 września 2014 r. (sygn. akt I KZP 16/14, OSNKW 2014/11/80), wskazano, iż „Na podstawie przepisu art. 17 § 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. - Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2013 r. poz. 395 z późn. zm.), w brzmieniu po nowelizacji ustawą z dnia 29 października 2010 r. o zmianie ustawy - Prawo o ruchu drogowym oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 225, poz. 1466), straży gminnej (miejskiej) przysługują uprawnienia oskarżyciela publicznego w sprawach o wykroczenia z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń”.

Mając na uwadze powyższe, w ocenie Sądu należało uznać obwinionego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu, albowiem jego zachowanie wyczerpuje znamiona wykroczenia przewidzianego w art. 96 § 3 kw. W ocenie Sądu zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości w zakresie winy Z. K., która została udowodniona.

Dokonując wymiaru kary Sąd kierował się dyrektywami wymiaru kary z art. 33 kw. Sąd brał zatem pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu i cele kary w zakresie społecznego oddziaływania, a także cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma ona osiągnąć w stosunku do ukaranego. Sąd wziął również pod uwagę rodzaj i rozmiar szkód wyrządzonych wykroczeniem, stopień winy i zachowanie obwinionego.

Wykroczenie wskazane w art. 96 § 3 kw zagrożone jest karą grzywny. Orzeczona wobec obwinionego kara grzywny w wysokości 200 zł zdaniem Sądu jest odpowiednia do stopnia społecznej szkodliwości czynu obwinionego i stopnia jego zawinienia i stanowić będzie dolegliwość o charakterze represyjno - wychowawczym, zapobiegającym w przyszłości ponownemu łamaniu przez obwinionego porządku prawnego. Sąd jest zdania, iż poprzez orzeczenie względem obwinionego kary grzywny, zrealizowane zostaną tak cele prewencji indywidualnej, która ma na celu przede wszystkim powstrzymanie sprawcy od tego typu zachowań w przyszłości, jak i prewencji generalnej, której zadaniem jest kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa i utwierdzanie jego prawidłowych postaw wobec prawa. Dodać należy, iż w sytuacji, gdy maksymalna sankcja karna za wykroczenie z art. 96 § 3 kw wynosi w zw. z art. 24 § 1 kw 5.000 zł grzywny, kara 200 zł grzywny nie jest karą zbyt surową. Jednocześnie uprzednia dwukrotna karalność obwinionego za wykroczenia drogowe wykluczała możliwość jego łagodniejszego potraktowania (vide informacja, k. 35).

Orzeczenie o zryczałtowanych wydatkach postępowania oraz o opłacie wydano na podstawie art. 118 § 1 kpw w zw. z § 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia i art. 119 kpw w zw. z art. 3 ust. 1 i art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych. Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa koszty postępowania w wysokości 100 zł i wymierzył mu opłatę w wysokości 30 zł.